

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XVI. ZATURDAG den 5den JANUARY, 1828. N. 1

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe WILLIAM LEE.

Fiscaal's Kantoor, den 4den January 1828.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekwalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden, voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden van 16 Oncen voor 15 Centen; kunnende de Fransche Brooden een once minder wegen.

Op pœne als by Publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatueerd is.

Per order van den Raed Fiscaal,
WM. HK. GORSIRA, Eerste Klerk.

KORTE INHOUD

Der Leerrede, gehouden door Ds. Muller op den laatsten Zondag van a. 1827.

Nog één dag na dezen, en voorby is dit Jaar, voorby weder 365 dagen van ons leven. Zoo rukt onophoudelyk voort de tyd, en voert in zynen stroom ook ons mede! En zyn wy nog niet aan het einde van onze aardsche reize, zoo laat ons heden op de grenzen van dit Jaar eens overdenken den voorledenen tyd van ons leven. Het kan nuttig, leerzaam zyn. Zoo Asaf, toen hy (text Ps. 77, 6) zong: "Ik dacht aan de dagen der oudheid, aan de jaren der voortyd."

Dus:

Aanwyzing tot eene heilzame overdenking onzer verloopene levens-jaren.

"Denkt aan de snelheid en onherstelbaarheid des tyds;—aan de veranderingen by en aan U in den loop des tyds;—aan uwe lotgevallen;—aan Gods goedheid;—aan uw gedrag." Op, gelyk volgende dichtverzen het zeggen:

1

De tyd snelt heen met vlugge schreden,
En al wat in den tyd geschiedt.
Geen rugkeer is er, slechts één heden;
Hoe kostbaar is dit heden niet!
Dit heden is voor elk de tyd
Te zorgen voor de eeuwigheid.

2

De tyd brengt veel veranderingen
Voor elk der stervelingen aan.
Ach! waren het verbeteringen,
En dat het ieder wel mag gaan!
Dat ieder met elk jaar en dag
Ook beter, wyzer worden mag!

3

Waar was een jaar van 's menschen leven,
Dat by de vreugd geen droefheid gaf?
De mensch zal 't hoogste goed nastreven
Door zoet en zuur tot aan zyn graf:
Zoo gaat het voort en altoos goed
Voor hem, die trouw zyn pligtwerk doet.

4

Weg is dit Jaar! doch God te danken,
Die zoo veel goeds ons heeft gedaan;
In hoop op Hem ook nooit te wanken,
Om zegen Hem te roepen aan;
En voorts te eeren zyn gebod:
Dit eischt de pligt aan onzen God.

5.

Hoe heb ik my dit jaar gedragen?
Heb ik myn' pligten trouw vervuld?
Kan ik den heil'gen God behagen?
Of sta ik by Hem diep in schuld?
O Vader! God! vergeef uw kind,
Dat zwak is, doch uw' wet bemint!

slot.

[illegible]anneer voor ieder het laatste jaar, de avond van zyn leven zal gekomen zyn, mogt hy dan vrolyk kunnen terug zien in de reeks zyner verleefde jaren, dan met onzen Paul zegevierend kunnen uitroepen:

Ik heb den goeden stryd gestreden,
Met roem myn' loop ten eind' gebragt;
Heb trouw betoond, en in het heden
Het heil'ge Godsgebod betracht:
Nu is my ook de [illegible] bereid,
De kroon der deugd, der heerlykheid!
Moge het dus zyn!

DE ondergeteekende zal in kwaliteit als Testamentair Executeur van wylen Mejufvrouw Deweduwe Robert Minors, op Woensdag den 16den January aanstaande by publicko opveiling doen verkoopen: drie Huizen en vier Afdakken, gelegen op Pietermaay, beoosten den weg naar Altona, benevens eenige Slaven, Meubelen, &c. Zullende de plaats van verkoop nader worden bekend gemaakt.

J. N. C. JUTTING.

Den 25sten December 1827.

In het voortreffelyke werk van den Baron C. Dupin over de militaire magt van Groot Brittanje, lezen wy het volgende belangryke artikel wegens het cazerneren der troepen.

"Als de militairen verspreid zyn in het midden der burgers, dan beschouwen zy zich altyd als kinderen van het groote huisgezin des vaderlands, zy behartigen het nationale belang; en als de vorst, welke verblind is door de begeerte naar een willekeurig gezag, zyne onderdanen wil onderdrukken, en met dit oogmerk het geweld van wapenen gebruikt, dan weigert de soldaat het werktuig te zyn van het verfoeide ontwerp.

Maar door de soldaten te cazerneren, maakt men van hen een afgezonderd volk; men geeft hun gewoonten die vreemd zyn aan het burgerlyke leven en men doet by hen vervangen *l'esprit du corps* (gehechtheid aan een afgezonderd ligchaam) boven *l'esprit public* (algemeene volksgeest.)

Toen de Christelyke opperpriesters of Pausen het voornemen gevormd hadden om de koningen en de volken onder het juk van hun gezag te doen bukken, cazerneerden zy een groot aantal geëntousiasmeerde geestelyken. Deze daad alleen vormde eene strydbare magt, welke altyd ter beschikking stond aan de oversten van iedere orde, onverschillig, het zy voor of tegen het nationale belang, maar bestendig voor dat van de corporatie of broederschap en ter blinde gehoorzaming aan de bevelen der hoogere officieren."

Paus Gregorius VII. bereikte dit doel volkomen toen hy den priesteren het huwelyk verbood, hierdoor vormde hy van de geestelykheid een afgezonderd ligchaam van den staat, onder de volstrekste heerschappy van Romen staande, welks belang alleen is het belang van de broederschap, dat somtyds regtstreeks tegen het nationale belang inloopt. In de Grieksche en Protestantsche kerk, waar het huwelyk den geestelyken niet verboden is, vormen de leeraars geen van den staat afgezonderd ligchaam, maar als vaders van wettige kinderen, is hun belang naauw verbonden aan het belang huns vaderlands.

De volgende Pausen hebben nooit afgeweken van het spoor van Paus Hildebrand of Gregorius VII.; en in de concordaten welke de gouvernementen genoodzaakt zyn met hen te sluiten, hebben zy altyd het belang der geestelykheid behartigd ten koste van dat van den staat.— Laat ons hiertoe een paar voorbeelden uit de hedendaagsche concordaten ten bewyze brengen.

In het Beyersche concordaat gesloten te Romen den 5den Juny 1817, wordt uitdrukkelyk bepaald, dat de inkomsten der aartsbisschoppelyke en bisschoppelyke stoelen, benevens die der kapittels, pastoryen, seminarien en andere kerkelyke stichtingen op vaste goederen zullen gegrond worden, welker keus geheel den aartsbisschoppen en bisschoppen is overgelaten, (die zekerlyk niet de slechtste voor zich zullen uitkiezen) en dat deze goederen nimmer mogen vervreemd of in geldbezoldingen veranderd worden.

In het concordaat tusschen Lodewyk den XVIII. en Pius VII., gesloten te Romen den 11den Juny 1817 wordt insgelyks bepaald, dat, er voor de thans bestaande zoo wel als voor de opterigten kerken enz. donatien zullen gedaan worden in vaste goederen en staatsrenten.

In het Nederlandsche concordaat is niet bepaald uit welke fondsen de bisschoppelyke zetels enz. zullen onderhouden worden; dit zal waarschynelyk bepaald worden in de nadere apostolische brieven, waarvan in de bulle van den 16den Sept. ll. by het Nederlandsche concordaat gevoegd, gewag gemaakt wordt.

Misschien zal daarin gezegd worden, even als in de voorgenoemde Beyersche en Fransche concordaten geschied is, dat de bisschoppen de keus hebben om te kiezen welke der vaste goederen in Nederland gelegen, zy gelieven te bezitten.

Men ziet ligtelyk in waarom de Roomsche curie de voorkeur geeft aan de vaste goederen boven de bezoldiging. In het eerste geval is de geestelykheid geheel afhankelyk van den staat en in het tweede heeft de souverein de magt om de bezoldiging intehouden, tegen zulken die weerspannig zyn.

In het Beyersche concordaat en ook in de bulle by het Nederlandsche gevoegd, staan de seminarien geheel onder de bisschoppen, die er zulke leerstoelen kunnen oprigten en hoogleeraren aanstellen of afzetten, als hun goeddunkt; alle maatregelen om den vorst of het gouvernement allen invloed op de opvoeding der kweekelingen te benemen.

In de bulle van den 16den Sept. ll. gaat de Paus verder dan hy ooit gegaan is, door te bepalen dat die kweekelingen van hunne tederste jeugd af op de seminarien moeten opgeleid worden; iets dat in andere ryken niet plaats heeft, waar die jongelingen eerst op de seminarien gaan, welke voorloopig op de hoogescholen hunne studien voleindigd hebben. Hierdoor wordt het Nederlandsche gouvernement de burgerlyke opvoeding dier jongelingen geheel uit de hand genomen.

Als wy de Fransche en Beyersche concordaten en de bulle van den 16den September nader wilden ontleden, dan zouden wy meerdere punten in dezelve vinden van de behartiging van het belang der R. C. geestelykheid boven het nationale belang. Wy zullen, slechts nog het volgende aanmerken.

Ten tyde van Napoleon, welke zich titelde "wy Napoleon I., keizer van Frankryk, koning van Italien, beschermer van het Rynverbond, bemiddelaar van het Zwitsersche bondgenoodschap, enz. enz. enz." zeide men schersende: het byvoegsel van drie malen enz, beteekent, dat hy nog niet tevreden is met zyne magt, maar dat hy dezelve nog veel verder hoopt uittebreiden. Dit gezegde kan men ook wel toepassen op de tegenwoordige [illegible]

De koning van Frankryk sluit met den Paus een concordaat, zoo voordeelig voor de R. C, geestelykheid als zy maar zou kunnen wenschen; in hetzelve wordt alles vernietigd wat Napoleon gedaan heeft om de magt der geestelykheid te beperken; de Bisschoppelyke zetels worden byna verdubbeld; (er bestonden in Frankryk 50 aartsbisschoppelyke en bisschoppelyke stoelen, by het concordaat, worden er nog 42 nieuwe opgerigt namelyk 7 aartsbisschoppelyke en 35 bisschoppelyke) de ryksste donatien worden aan dezelve gedaan enz; en nog is de Roomsche opperpriester niet te vreden, zoo als uit de twee bullen blykt, die hy by gemelde concordaat gevoegd heeft.

Het schynt eene wet van de Roomsche Curie te zyn, dat geen concordaat kracht heeft of het moet door eene daarby gevoegde bulle bekrachtigd worden.

Ten dien einde werden te Rome twee bullen uitgevaardigd, die van den 19den July 1817, waarin het concordaat bevestigd werd, eenigzins gelykvormig aan die van den 16den Sept. ll.; en eene van den 17den July 1817, waarin de organisatie der bisschoppelyke stoelen meer bepaald zal worden (deze laatste betrekkelyk het Nederlandsche concordaat moeten wy nog verwachten.) In deze bullen geeft de heilige vader zulk eene uitlegging aan het concordaat, dat hy de nog overgebleven regten des konings ten opzigte van het kerkelyk bestuur geheel wegneemt, zoo dat Lodewyk de XVIII., hoe ultra katolisch hy ook wezen mogte, genoodzaakt was de wet te maken van den 22sten Nov. 1817, waarin hy zegt, dat de beide bullen bekend zullen gemaakt worden, behoudens echter de bepaling van niet goed te keuren zoodanige clausen formulieren of uitdrukkingen, als strydig met de wetten des koningsryks daarin voorkomen.— Deze uitdrukkingen zyn juist overeenkomstig met die van het besluit van den Koning der Nederlanden van den 2den Oct. ll. waarby onder die zelfde waarborg de bulle van den 16den Sept. ll. bekend wordt gemaakt.

De Fransche koning in gezegde wet verbiedt verder het bekend maken, van Pauselyke bullen, decreten of acten in zyn ryk zonder dat hy toestemming daartoe gegeven hebbe.

Hoewel de Paus zyne bulle eindigt met te zeggen, dat zoo iemand hoegenaamd aan deze zyne wil iets te kort doe, hy zich de verontwaardiging van den almagtigen God en zyne H. H. Apostelen Petrus en Paulus op den hals zal halen, zoo blykt het toch uit de wet van den Franschen koning, dat hy niet veel voor die vervloeking gevreesd heeft.

Aan de verontwaardiging der Apostelen is niet veel gelegen, doch aan die van God? Ja! daarvoor hopen wy dat ieder bevryd blyve.

Eene opmerking nog, die menigmaal gemaakt is, zoo wel in geschriften als in eene vergadering van volksvertegenwoordigers, is deze, dat het toch eene harde taak is voor eenig gouvernement, onder hetwelke zich een groot aantal R. C. bevinden, zich van een ver afgelegen vorst in Italien, de wetten betrekkelyk het uitwendige bestuur des lands te laten voorschryven.

DE ondergeteekende verwittigt by deze de belanghebbende in zyne Lotery, dat op aanstaanden Woensdag den 9den dezer, des morgens te 10 ure de verloting derzelve in het Nassau's Koffy Huis zal plaats hebben.

L. VERHAVE.

Den 4den January 1828.

Lyst der aangebragte en onafgehaalde brieven.

Gerardo Evertsz	Maria Romer
Juana Manuela	Joseph Lyon
A Cohen Henriquez	E van Praag
Hermina Pardo	Le Consul Americai
Anchi Schotborgh	C L Parker
Sanchi Surun	J Fraginals
Seferina Henriquez	J Delima
J Henriques	Le Consul Anglais
Petronella B Mushart	Le Consul de Suede
Catita Gouverneur	Carlo Beli
J M de Monserate	M Delvalle
Francisco Vicategui	G Snyderhansen

Curaçao den 4den January 1828.

A. HELLMUND,

Belast met de Post directie.

CURACAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—DECEMBER.

22. golet Dolorita, Gomes, Rio de la Hacha

JANUARY.

2. —— Overste von Scholten, Reed, St. Thomas
3. —— Sara Maria, Bolwig, St. Eustatius
bark Hebe, Amadeo, Porto Rico

UITGEKLAARD—DECEMBER.

29. golet Anna, Conant,
31. —— Mondesir, Fils,

JANUARY.

3. schip Douglass, Fowler,
golet Overste von Scholten, Krôg,

Op Woensdag laatstleden hebben wy met de aankomst van de Deensche schoener Overste von Scholten, kapitein Krôg, onze reeks St. Thomas kouranten ontvangen, loopende tot den 23sten December 1827, behelzende Europesche dagteekeningen tot den 12den Nov. ll. De tydingen bevat in deze kouranten zyn zeer belangryk voor de vrienden der Grieken. De zon des voorspoeds van Griekenland zal haast verryzen, en de Turksche barbaarsche magt gefnuikt worden. De dappere en edele Admiraal Codrington heeft den Grooten Heer doen inzien dat het ditmaal niet slechts by bedreigingen zal blyven. Wy lezen onder het hoofd van Londen den 10den November, dat de gansche Turksche en Egyptische vloot op den 20sten Oct. in de haven van Navarino, door de bondgenootschappelyke eskaders onder het bevel van den Britschen Admiraal Sir Edward Codrington, genomen en vernield is.

De Britsche admiraal vernomen hebbende dat Ibrahim Pacha, in weerwil des wapenstilstands, troepen van zyne expeditie aan wal gezet had en vernieling onder de weerlooze Grieken van de Morea veroorzaakte, besloot om gezamentlyk met de bevelhebbers der Russische en Fransche eskaders, Graaf Heyden en Ridder de Rigny, Ibrahim Pacha in deszelfs onmenschelyke woede te beteugelen en den barbaarschen oorlog te doen ophouden. Hy stevende naar Navarino en vond aldaar de Turksche en Egyptische schepen voor hunne ankers met een spring leggen, in de vorm van een halve maan; zy schenen tot den slag bereid te zyn. Na de batteryen voorby gezeild te zyn, zond hy de Darmouth (een Engelsch fregat) vooruit, met oogmerk om met Ibrahim of den Turkschen admiraal te onderhandelen en hem de gevolgen van zyne handelwyze en de wraak der vereenigde eskaders welke zy zich hierdoor op den hals zou halen, onder het oog te brengen. De parlementaire boot van de Darmouth werd door een musketten vuur van een Turksch schip in den grond geboord en de officieren en de bootsgezellen gedood. Dit was het teeken tot den aanval. De Britsche admiraal zeilde met de *Azia* binnen, plaatste het tusschen de schepen van den Turkschen en Egyptischen admiraal en begon een hevig vuur tegen den eersten. De Egyptische admiraal heeft in den aanvang niet geschoten en eene verzekering met een boodschapper gezonden dat hy niet schieten zou; doch toen de Britsche admiraal deszelfs tolk naar hem had toegezonden, om te onderhandelen ten einde alle bloedvergieting voor te komen, werd deze op eene lage wyze door zyn volk dood geschoten; weldra begon zyn schip ook te vuren en deelde in het lot van zyn broeder, den Turkschen admiraal. Het gevecht werd toen aan beide kanten algemeen, duurde met hevige woede vier uren lang en eindigde in de vernieling van de geheele Turksche en Egyptische vloot, bestaande uit 4 linie schepen, 15 fregatten, 15 korvetten, 9 brikken, 3 branders, een groot getal transportschepen, &c. De schepen welke de verwoesting van den aanval ontkomen waren, werden door de Turken op strand gezet en vernield.

De Britsche admiraal wydt met veel lof uit wegens de medewerking van de Russische en Fransche bevelhebbers en de kommandanten der schepen, zoo wel van de Engelschen als die van de Russen en Franschen. Het verlies van de bondgenooten was groot, doch vry grooter was dat der barbaren. Drie Engelsche linie schepen de Azia, Genoa en Albion, zullen naar Engeland moeten vertrekken om hersteld te worden. De Talbot, ook een Engelsch linie schip, benevens de kleinere schepen hebben mede veel geleden, doch de schade is van dien aard, dat zy te Malta kunnen hersteld worden.

Het verlies in dooden en gekwetsten op de Engelsche schepen beloopt in het geheel op 75 dooden en 197 gekwetsten, dat der Fransche schepen in alles 45 dooden, 8 zwaar en 32 ligt gewond. Het Turksche admiraal schip had 650 dooden; het verlies der andere schepen was naar evenredigheid.

Wy betreuren het lot der Franschen in Konstantinopolen, welke ongetwyfeld aan de wraak der Muzelmannen zullen opgeofferd worden. Wat kan het hun toch schelen het regt der volkeren te schenden, daar zy dat der menschheid niet ontzien.

Sedert den val van Napoleon, geeindigd door den slag van Waterloo, hebben de Europesche mogendheden, de rust des buitenlandschen vrede mogen genieten en zich te vrede gehouden met onderhandelingen. Thans zien wy vier der voornaamste mogendheden in eenen oorlog gewikkeld, welke misschien eenen algemeenen na zich zal slepen. Wy zien met verlangen verdere berigten te gemoet, om den uitslag van deze onderneming te vernemen.

Z. M. de koning van Groot Brittanje en Ierland heeft onverwyld de helden van het gevecht van Navarino voor hunne bekwaamheid en dapperheid beloond. De admiraal Codrington is vereerd geworden met het groot kruis der orde van het Bad en de verdere kapiteins en bevelhebbers zyn tot ridders van dezelfde orde bevorderd.

Het Fransche blokkerende eskader vóór Algiers heeft een gevecht geleverd aan de Algerynen, op den 4den October. De bevelhebber over de blokkerende Fransche schepen, de Amphitrite, Galathée, Faune, Cuogne en Champenoise, eindig tegen 11 Algerynsche schepen: een fregat van 48 stukken geschut, 4 korvetten, elke van 20 tot 24 stukken 18 ponders en 6 brikken. Deze schepen kwamen uit de haven van Algiers, en hielden zich onder de kust, met de steven naar het oosten gewend. De Fransche bevelhebber zeilde op hen af, viel hen aan en deed hen op het laatst onder de batteryen langs de kust de wyk nemen. Des nachts liepen zy de haven binnen.

Met leedwezen vernemen wy dat by een raads besluit van het Engelsche gouvernement, aan de Noord Amerikaansche koopvaardy schepen toegestaan wordt naar de Bahaamsche Eilanden te gaan en zich aldaar van zout en vruchten te voorzien. Zy mogen echter aldaar niet binnen komen dan op ballast. Ons eiland heeft door dit besluit eene voorname tak van deszelfs handel verloren: want de Amerikanen waren anders verpligt geweest zich van ons zout te voorzien; en in het verledene jaar hebben wy gezien hoe veel Amerikaansche vaartuigen alleenlyk om dit artikel alhier zyn aangekomen.

Op Vrydag morgen den 30sten November ll. heeft men op de bovenwinds eilanden eene hevige schok eener aardbeving ondervonden. Te Martinique heeft men dit schrikvolle natuurverschynsel het sterkst gevoeld.—De muren van verscheidene huizen scheurden door de zware schudding, en de doodschrik verspreide zich algemeen onder de inwoners in de stad Fort Royal. Een vaartuig hetwelk 4 mylen afstands van het land lag, voelde ook de schok. Op Zondag daaropvolgende ondervond men wederom twee ligte schokken.

Naar luid van brieven uit Porto Rico, vernemen wy, dat Kommodore Laborde aldaar is aangekomen, vergezeld van 1 linie schip, 1 fregat en 1 brik; en na 3,500 geweren ingescheept te hebben, vertrok hy zonder zyne verdere bestemming bekend te maken. Eene Engelsche brik welke aldaar lag, werd belet te zeilen, vóór 2 maal 24 uren na zyn vertrek.

Kort overzigt der voornaamste voorvallen gedurende het jaar 1827.

Het jaar 1827 is dan weder voorby met al het goede en kwade dat in hetzelve gebeurd is. Laat ons eens ter loops de hoofdgebeurtenissen uit hetzelve nagaan, en beginnen wy met den stryd in het Zuid Oosten van Europa.

In het begin van dit jaar was het uitzigt aldaar zeer donker voor de zaak der vryheid. Het Turksche leger onder den Seraskier had reeds sedert eenige maanden het beleg geslagen voor de Citadel van Athene. Het gebrek aan levensmiddelen deed er zich reeds gevoelen. De Grieken die met elkander oneenig waren en twee regeringen hadden, konden de vesting geen hulp toebrengen. In April verschynt dan eindelyk Lord Cochrane in de Levant, na dat men aldaar langen tyd op zyne komst had gehoopt. Zyne Lordschap maakte terstond gebruik van de vreugde, die zyne aankomst verwekte door de beide Grieksche vergaderingen, die met elkander in onmin waren, te vereenigen. Deze vereenigde vergadering nam terstond op zyn aanraden zeer verstandige besluiten door den kundigen Russischen staatsminister Capo d'Istria te benoemen tot president van Griekenland, den generaal Church tot chef der landmagt en Lord Cochrane zelve tot admiraal. Hy nam dan ook het bevel op over het fregat de Hellas, dat de Grieken vrienden in N. Amerika derwaarts hadden gezonden; ook werd de konstitutie of grondwet van Griekenland veel verbeterd.

De Generaal Church en Lord Cochrane vormden daarop het plan om het benarde Athene te ontzetten. Alle magt waarover men kon beschikken werd ingescheept en niet verre van gemelde stad aan land gezet. De onvoorzigtigheid om troepen die niet voorzien waren van bajonetten over de vlakte naby Athene te laten optrekken, was oorzaak der mislukking van dien krygstogt. De voortreffelyke Turksche cavalerie, welke achter een bosch verborgen was, hakte er op in en een paar duizend Grieken bleven op het slagtveld liggen. De Akropolis toen op geen bezet meer kunnende hopen, kapituleerde.

Nu waren de Grieksche zaken hopeloos en buiten het traktaat van den 6den July te Londen gesloten, zouden waarschynelyk tegen het einde van dit jaar de Turken in bezit geraakt zyn van alle sterke plaatsen en de eilanden, die de Grieken nog over waren gebleven.

In Spanje is de verwarring ten top gestegen en de opstand in Catalonie welke reeds in het vorige jaar begonnen was, zeer uitgebreid. Schoon de tegenwoordigheid van den koning in het observatie leger de opstandelingen uit eenige vlakten verdreven heeft, de opstand in het gebergte is niet geeindigd en zal naderhand met des te meerder woede in de vlakten weer losbarsten.

In het begin des jaars scheen het als of de oorlog tusschen Portugal en Spanje zou losbarsten, daar de Portugesche rebellen, door Spanje ondersteund, een inval in Portugal gedaan hadden. Engeland zond terstond troepen naar deszelfs ouden bondgenoot Portugal; doch gelukkig waren voor de aankomst dezer troepen, de rebellen reeds verslagen en kort daarna werden zy uit het land verdreven.

Spanje welke Engeland vreesde, was genoodzaakt om de rebellen welke op het Spaansche grondgebied gevlugt waren te ontwapenen, doch plaatste een observatie leger op de Portugesche grenzen. De opstand in Catalonie heeft de koning echter genoodzaakt het observatie leger derwaarts te zenden.

De benoeming van Don Miguel als konstitutioneel regent van Portugal, door den keizer van Brazilien geeft den konstitutionelen gegronde vrees voor inbreuk op het Portugesche Charter.

In Frankryk heeft de koning zich genoodzaakt gezien om de wet ter geheeler vernietiging der vryheid van de drukpers intetrekken; en de ontbinding der nationale guarde van Parys, is eene gebeurtenis die de Franschen zeker meerder van de Bourbons afkerig heeft gemaakt.

In Engeland maakte de benoeming van Canning tot eersten minister, wyl hy de R. C. Emancipatie bill gunstig was, veel sensatie: zeven ministers en andere hooge ambtenaren lagen hun post neer. De dood van dezen grooten staatsman aan wien de Z. Amerikanen en Grieken zoo veel verschuldigd zyn, verwekte eene algemeene droefenis. Het nieuw gekozen ministerie schynt zyne voetstappen te zullen betreden.

Door het overlyden van den hertog van York werd Wellington opperbevelhebber van het Engelsche leger.

De gebeurtenissen in de overige ryken van Europa zyn niet belangryk geweest. De Russen na de Persianen weder uit Georgie verdreven te hebben, schynen in Perzie zelve niet vele vorderingen gemaakt te hebben. Rusland heeft ook weinig belang om zich naar dien kant uittebreiden.

Het sluiten van het concordaat tusschen den koning der Nederland en den Paus, is eene zeer belangryke zaak voor de Nederlandsche R. Catolyken en een sprekend bewys van 's konings liefde voor zyne R. Catolyke onderdanen.

De Zuid Nederlanders of Belgen genieten thans het gewigtige voordeel dat de bisdommen in getal vermeerderd zyn en dat de kostbare kapittels en Seminarien,* welke te voren de gemeenten zelven moesten onderhouden, thans door den koning zullen betaald worden.

Nog grooter is de weldaad, welke de R. C. in de noordelyke Provintien van het ryk of Holland door het concordaat genieten. Hier toch stonden de R. C. alleen onder eene missie, van alle uiterlyke luister beroofd; zelfs werd in vroegere jaren geen bisschop toegelaten om het vormsel te bedienen.

De strenge maatregelen der regering in vroegere tyden in de oude Republiek der zeven Provintien, tegen de Roomschgezinden sproten voort uit den tachtigjarigen bangen stryd welke de Hollanders te voeren hadden voor de vryheid van het geloof en waarin duizenden martelaren hun leven op de brandstapels en schavotten verloren. Toen de onderdrukte party dan eindelyk zegevierde ten koste van honderd duizende menschelyke levens, was het natuurlyk dat zy strenge maatregelen tegen hare onderdrukkers nam.

Thans onder het bestuur van een liberaal vorst, die alle zyne onderdanen het zy Catolyken, Protestanten of Joden met gelyke liefde omvat, deelen zyne onderdanen van welken godsdienst ook, in deszelfs bescherming, vergetende den alouden geloofstryd waar in zoo vele zyner voorzaten hun leven verloren, verheft by de R. C. Kerk in Holland, dat erfdeel zyner vaderen, tot een hoogen luister door het oprigten van Bisdommen, kapittels, Seminarien, het schenken van groote sommen tot op bouw of herstellen van kerken, of tot bezoldiging van R. C. Priesters die te voren alleen door hunne gemeente onderhouden moesten worden, waarvan deze kolonie zelve ten getuige verstrekt.

Ware de koning, den R. C. minder goedgunstig geweest, hy hadde slechts een concordaat voor Belgien kunnen sluiten en in Holland de R. C. Kerk onder eene missie gelaten hebben.

Ook de Protestanten ondervinden 's konings zorg voor hunne gemeenten. Te Maria Hoornbeek, naby Gend, bestond eene Protestantsche gemeente, die twee en een halve eeuw zonder leeraar gebleven was, en thans door 's konings zorg, hiervan is voorzien.

In die steden der zuidelyke provintien des ryks waar zich een aantal Protestanten bevinden, die er zich neergezet hebben wegens den handel, als ambtenaren er zyn heen gezonden, of als militairen in garnisoen liggen, zyn van 's Konings wege kerkgebouwen ingerigt en wor-

* Seminarien zyn scholen waarin de jonge lieden, welke tot den Priester stand worden opgeleid, in het leerstellige der R. C. godsdienst onderwezen worden, na dat zy hunne studien op het Philosofisch Collegie volbragt hebben, zoo als in 's Ryks wetten is bepaald

den er Protestantsche leeraars bezoldigd, zoo als te Brussel, Antwerpen, Gent, Maastricht en vele andere steden.

Moge het voorbeeld van Koning Willem, door andere vorsten nagevolgd worden, voornamelyk door Frans II. jegens zyne Protestantsche onderdanen in Hongaryen. Moge Groot Brittanje aan de R. C. in Ierland meerdere vryheden schenken, na alvorens meerdere middelen voor hunne beschaving aangewend te hebben.

Ook 'sKonings vaderlyke zorg voor deze Kolonie ondervinden wy in ruime mate.

De vestingbouw verschaft aan een groot aantal menschen het brood, en het geld daardoor in omloop gebragt, brengt welvaart aan alle klassen der ingezetenen.

Z. M.'s zorge voor een vryen handel is mede een groot bewys zyner vaderlyke tederheid voor ons. Ook van de Commissie welke herwaarts gezonden is en welke volgens de zinsnede in 'sKonings aanspraak aan de Staten Generaal, herwaarts komt "om een eenvoudig en min kostbaar bestuur intevoeren, en om aan reeds vroeger uitgevaardigde besluiten de rigting te geven, welke in derzelver bedoeling ligt, doch, door verschillende omstandigheden, tot nu toe niet gevolgd is," zullen, wy hopen, heilzame gevolgen uitvloeyen.

In het naburige Zuid Amerika zyn de gebeurtenissen in het afgeloopene jaar niet zeer belangryk geweest.— Op het einde van 1826 was men in eene ingespannene verwachting welken uitslag de komst van Bolivar in Venezuela zou hebben. Bolivar kwam te Puerto Cabello, bevestigde Paez in het Presidentschap over Venezuela en alles liep stilletjes af. Paez had om zich staande te houden het volk zoo mooi voorgepraat van het voordeel van een federatief gouvernement, doch thans nu hy in zyn gezag bevestigd is, heeft hy geene federatie meer noodig. Het volk, dat door schoone beloften was opgewonden en na hunne zin niet krygt, is ontevreden; het vuur van opstand blyft smeulen onder de asch, doch hier en daar breekt er eene vlam los en Colombia is nog in denzelfden gevaarlyken toestand als het op het einde vnn 1826 was.

In Peru heeft er, in begin van 1827 opstand onder de Colombiaansche hulp troepen plaats gehad, ter herstelling en handhaving der konstitutie van Colombia. By deze gelegenheid verloor de Bevryder President het Dictatorschap van Peru, en de konstitutie van Bolivia werd afgeschaft. Na deze gebeurtenis trok Bustamente op met het Colombiaansche hulp korps naar de Zuidelyke grenzen van Colombia, om de oude konstitutie te verdedigen, doch werd van zyn volk verraden en gevangen gemaakt; en aangezien de door hem bewerkte zamenzwering voor eene goede zaak was, werd hy naderhand op vrye voeten gesteld.

De oorlog tusschen Brazilie en Buenos Ayres zoude ten einde gebragt zyn, ware het niet dat de eerste in het traktaat, hetwelk onlangs ten grondslag des vredes zou gesloten worden, de overgave van de Banda Oriental geeischt had. Ten dien gevolge is het traktaat door de Buenos Ayreanen verworpen en de oorlog met vernieuwde kracht begonnen.

De krygsmagt van Buenos Ayres viel in de provincie Rio Grande, behaalde eene overwinning, welke echter niet die gevolgen had, welke dezelve beloofde.

De Mexikaansche staten is eenigzins verontrust geworden met eene zamenzwering berokkend door eenige geestelyken; doch gelukkiglyk is zulks by tyds ontdekt en de misdadigers voorbeeldelyk gestraft geworden.— Thans lezen wy in een der St. Thomas kouranten, dat by een dekreet van den 16den October ll. van het Mexikaansche Kongres, alle Spaansche geestelyken het grondgebied van de Republiek moeten ontruimen; al de bezittingen van hun genootschap overgeven aan de Mexikaansche geestelyken; en dat zy niets anders met zich mogen mede nemen dan hunne eigene personele goederen.

Voor de Curaçaosche Courant.

DE GRYSAARD OP DEN ZANGBERG.

Gy hier? . . . . . zoo nedrig stil en grys,
Zoo na aan 't graf, ... en nog niet wys?
Durft gy uw' deugden zelfs bezingen?
Waant gy dan dat in d' ouderdom,
Hy, dien niet vroeg Parnas beklom,
Deez' tempel in kan dringen?
Ga! oude, zet U hier op zy;
Men ziet U niet, geloof my vry,
Al barsten U ook d' ad'ren.
Ontheilig toch het altaar niet,
Roem vry uw Ik . . . . maar zing het niet,
Wees als de Tollenaren.
Hoe zoo! 'k word' dan van hier verjaagd?
Heeft aan Appol' myn lier mishaagd?
'K zong slechts voor stervelingen. . . . . . .
Gy die voor stervelingen zong,
Naar hun verwelkbre laauwren dong,
Hoe kond g' U zelfs bezingen?
Die voor geen Goden zingen kan,
(Geloof my zwakke oude man)
Kan naar geen digtloof dingen;
Vooral niet als de rym'laar 't waagt
Met citers daar de tyd aan knaagt
Zich zelv' nog te bezingen.

G.

COMMUNICATED.

SMALL POX, AND ITS PREVENTIVE VACCINATION.

Mr. Editor?

Witnessing with sorrow the ravages of the small pox in this island, and perceiving with regret, that the inhabitants, who have hitherto faithfully credited the beneficial effects of vaccination, begin to have their faith somewhat shaken, and are at a loss how to account for the fact, that the vaccinated are again seized with genuine small pox, I will take the liberty through the medium of your Gazette, to lay before the public a few facts, and opinions of respectable men, on the subject, hoping that they will tend to explain the difficulty.

The discovery of vaccination in 1795, and its subsequent publication to the world in 1798, by Dr. Ed. Jenner, opened a new path of investigation to the medical profession. The experiments of the discoverer tended to prove, that if the virus of the desease in the cow, called cow pox was introduced into the constitution of any individual, that, that individual was exempted entirely from the contagion of the small pox. This fact being made public, the subject attracted the attention of the great men, and literary societies throughout Europe.— In England Dr. Pearson of the Hospital of St. George, and Dr. Woodville of the vaccine institution, London, also made known to the world the result of their experiments; all of which strongly corroborated and justified, the experiments and opinions of the celebrated discoverer. They did not satisfy themselves, with merely introducing the matter in the constitutions of the children entrusted to their charge, but exposed them also in various occasions to the contagion of small pox;—and there never occured a single instance of any one of them being seized with that desease. The experiments made in Germany, Geneva, Italy, and France, all strengthen the conclusion drawn by the above named gentlemen. In the report of the Committee appointed by the Mathematical and Physical Society of Paris,* we find the following: *"Plusieurs fois on a fait coucher des enfans vaccinés avec des enfans attaqués de la petite verole, et cette maladie ne s'est communiquée dans aucun des essais de ce genre, dont on a pu faire une verification exacte;"* these successful results induced parents to have their children vaccinated; and the operation soon became popular—even in China where superstition was in favor of inoculation, we find that vaccination has supplied its place.† But a desease has appeared lately in Scotland and America, which was characterized by the same symptoms that usually attend the small pox: this desease strange as it may appear, is nothing more or less than the small pox itself, but always more mild in its effects on those who have been previously vaccinated; I need not tell my readers Mr. Editor! that it is the same desease which now makes its ravages here. It may be asked how it came to pass that the so much extolled vaccination has no effect—to this I will answer that, viewing the subject correctly, it has not lost its merited virtue, but I would rather attribute its apparent failure to the following reasons:—1st. that Physicians since the time of Dr. Jenner, have not been sufficiently careful as to the matter used in the operation—2d. that the people have permitted persons out of the profession, and of course inadequate, to vaccinate their children, and those under their charge—3d. that the person vaccinated, having been exposed for some time previous to the vaccination, to the contagion of small pox, might have imbibed the virus of that desease in his constitution, which though in a latent form in the body, still is easily brought out by the least exciting cause, as cold for example.

To maintain the first position it is only necessary to mention that all the success of the vaccination depends on the quality of the matter introduced; many Physicians take the matter from the arm at any time of the formation of the pustule; and grant that, that pustule be veritable, still if the matter be old, it will produce a false or spurious one in the arm in which it is introduced.— Let us for a moment attend to the directions of the celebrated Dr. Jenner: "Let the vaccine fluid be taken, for the purpose of inoculation from a pustule that is making its progress regularly, and which possesses the true vaccine character, on any day from the fifth to the eight, or even a day or two later, provided the efflorescence be not then formed around it; when the efflorescence is formed it is always most prudent to desist from taking any more of the virus from the pustule." Again, "the vaccine virus is liable from causes apparently trifling to undergo a decomposition. In this state it sometimes produces what has been denominated the false or spurious pustule; that is, a pustule, or an appearance on the arm not possessing the characteristics marks of the genuine pustule." If then the matter taken for the purpose of vaccinating be not good, it clearly follows that the pustule will be false. As an instance of the truth of this remark, we read in the report of Comittee of the Society at Paris before mentioned, that the matter brought from England to that capital, by M. Aubert, Physician of Geneva, did not produce the veritable pustule; but that on the arrival of Dr. Woodville, with some of the true matter, satisfactory results were acquired, and that then they learned the difference of character between the true and false pustule. As to the second position, every one who reflects a little will perceive the impropriety of trusting the lives of their children under the hands of men who are totally ignorant of what they are doing, and consequently liable to pronounce a pustule to be good when it is not worth any thing—while on this point I will observe that I have always considered that the public authorities ought to interfere; for if persons will be foolish enough to encourage them, they ought to be subject to a heavy punishment. The third point is supported by medical theory, but it cannot be

* Published in 1803.

† Paris's Pharmacologia, vol. 1st.

asserted as a matter of fact—thus then we find that vaccination ought not so readily to be discredited; but that we ought to encourage the operation, and be careful that it is properly performed. A writer ‡ in the 15th No. of the medical and Physical Journal, ‡‡ observes when treating of this desease as it occurred in the city of New York in the year 1823 and 1824, that, 1st. vaccination acts as a complete preservative to a very great proportion of those exposed to the contagion of the small pox —2d. it slightly modifies the access of small pox rendering the attack somewhat milder, although the stomach and respiratory organs are more often affected than in its ordinary course—3d. it possesses a controuling power over the progress of inflammation in the eruption, shortens its course; in the majority of cases prevent it going to maturation, and in almost every instance obviates the occurrence of secondary fever—4th. it takes away nearly all danger of a fatal termination." Wether this idea be correct or not I leave for future experiments to prove. But although it is my decided opinion that vaccination when properly performed, entirely guards, the constitution from an attack of small pox; still experience daily shows that the symptoms of small pox are much less violent, when the system has been impregnated with the vaccine virus, than when it has not—a very small number of those persons vaccinated in this Island, have been again attacked with the desease.

Since then we perceive that the vaccination lessens the vigour of small pox, it becomes our urgent duty to have all those under our charge vaccinated, because we lesen the suffering of our fellow creatures.

Before I take my leave Mr. Editor! I would most humbly recommend to the proper authorities, the necessity of an institution (under the charge of government) for the purpose of vaccinating both poor and rich gratuitously, by such proper persons as in their judgment are most capable—it will be the duty then of these persons to provide themselves with fresh matter.

A PHYSICIAN.

VARIETIES.

HORRID BUTCHERY.

Three Spanish pirates, with one Tardy, a Frenchman, took passage on board the American brig Crawford, at Matanzas, in Cuba, from which she sailed on her return the 28th of May. On the 1st of June, Tardy, who had been unsuspected, administered the poison to the passengers, captain and crew, in their chocolate and food, and all fell sick. In the night they stabbed the Captain, Brightman; and with more than piratical cruelty, butchered the rest from time to time (who were unprepared and taken by surprise), including Mr. Robinson, the Supercargo, and an Irish passenger; excepting Mr. Dobson, the mate, who was wounded, and the cook; these were spared for the time, as they wanted their services, with the intent of murdering them afterwards. The pirates then threw all papers and clothes overboard, effaced the name of the vessel, and Tardy produced a set of fictitions ship's papers, procured in Cuba. They wanted to steer for Hamburgh, but necessity compelled them to put into the Chesapeak for men, &c., where Dobson escaped ashore, at Old Point Comfort; Tardy in the mean time cut his throat. The pirates had fled in a boat, but were pursued and seized, carried to Richmond, tried and convicted.

The Devil and the Lawyer.—The Russians have among their popular traditions one that does not indicate much reverence for the respectable fraternity of the law. A lawyer, they say, had once a quarrel with the arch fiend, on which, Michael was sent to separate the combatants, and in his zeal, he cut off both their heads. After this, Raphael was despatched to replace them on their respective bodies, but, making a mistake, he fastened the head of Satan on the carcass of the lawyer, since which time every one of the profession has had more or less of the Devil in his physionomy.

ANCIENT TURKISH FIRMAN.

Before the expedition of the Turks against the Island of Candia, in 1645, the Sultan Ibrahim addressed to all the Pachas and Beys of his empire the following Firman, which is distinguished from others by the lofty titles of the author, and by his poetical conclusions:—

"Sultan Ibrahim, Son of the most Mighty Emperor that ever reigned: Cousin of the Almighty G——; King of the Turks in Greece, in Sarmatia, Damascus, Phrygia, in Great and Little Egypt, Alexandria, Armenia, and Arabia; King of the Kings of the whole world, who dwells in the holy capital of Paradise; Lord of all Asia, Africa, and America, and the greatest part of Europe; Prince of Jericho, Guardian of the Grave of the Prophet of God, and his works; the great Light of the world from the rising to the setting of the Sun: Lord of the Lords, and Prince of the Princes of this world; the Terror and Destruction of the Christians; the Hope of the Osmans and the circumcised; the incomparable Treasure, the Holy and Venerable.

"The Sultan Amurat, of immortal memory, Grand Signior of the Turks, our predecessor and beloved brother, had long formed the plan to take from the Christians the little island of Malta, and to destroy their galleys; but when he was on the point of executing it, he died, and left it to us to accomplish. We, therefore, intend now to begin; especially as the Christian galleys, regardless of our fury, have taken the ship which had on board our Sultana Zafine and the Kislar Aga, which last fell in the battle with the infidels. We, therefore, enjoin and command all our Pachas and Beys to come with their ships to Constantinople, to join our imperial fleet, for we are resolved that this year shall be the terror, not only of all Christendom, but of the whole world; and that, by the great number of our ships and galleys, and by the dreadful roar of our canon, the sun, the moon, and the stars shall tremble, the fish shall hide themselves in the profoundest depth of the ocean, the beasts of the earth shall quake, and the trees of the forest be rooted up, to show Christendom, by this vast power, how we revenge the loss of our Sultana and our Kislar Aga.

"Given in our city." &c.

‡ Dr. John Bell.

‡‡ Edited by Drs. Beck, Peixotto and Bell.

FROM ST. THOMAS PAPERS.

DECEMBER 26.

Important News!

We are indebted to a Supplement to the St. Vincent Gazette of the 17th instant, for the following official dispatch from Vice-Admiral Codrington, giving the particulars of the destruction of the Turkish and Egyptian fleet, in the port of Navarino.

London Gazette extraordinary Saturday, November 10.
Admiralty-Office, Nov. 10th, 1827.

Despatches, of which the following are copies of extracts, have been this day received at this office, addressed to John Wilson Croker, Esq. by Vice-Admiral Sir Edward Codrington, K. C. B. Commander-in-Chief of his Majesty's ships in the Mediterranean.

His Majesty's ship Asia, in the port of Navarin, October 21st 1827.

SIR—I have the honour of informing his Royal Highness the Lord High Admiral, that my colleagues, Count Heyden and the Chevalier de Rigny, having agreed with me that we should come into this port, to induce Ibrahim Pacha to discontinue the brutal war of extermination, which has been carrying on since his return here from his failure in the Gulf of Patras, the combined squadron passed the batteries, in order to take up their anchorage, at about two o'clock yesterday afternoon.

The Turkish ships were moored in the form of a crescent, with springs on their cables, the larger ones presenting their broadsides towards the centre, the smaller ones in succession within them, filling up their intervals.

The combined fleet was formed in the order of sailing in two columns, the British and French forming the weather or starboard line, and the Russian the lee line. The Asia led in, followed by the Genoa and Albion and anchored close alongside a ship of the line, bearing the flag of the Capitana Bey, another ship of the line, and a large double banked frigate, each thus having their opponent in the front line of the Turkish fleet.—The four ships to windward, part of the Egyptian squadron, were allotted to the squadron of Rear-Admiral de Rigny; and those to leeward in the bight of the crescent, were to mark the stations of the whole Russian squadron; the ships of their line closing those of the English line, and being followed up by their own frigates. The French frigate Armide was directed to place herself alongside the outermost frigate, on the left hand entering the harbour; and the Cambrion, Glasgow and Talbot next to her, and abreast of the Asia, Genoa, and Albion; the Darmouth and the Mosquito, the Rosh, the Brisk, and the Philomel were to look after six fire vessels at the entrance of the harbour. I gave orders that no gun should be fired, unless guns were fired by the Turks. and those orders were strictly observed. The three English ships were accordingly permitted to pass the batteries and to moor, as they did with great rapidity, without any act of open hostility, although there was evident preparation for it in all the Turkish ships, but upon the Darmouth sending a boat to one of the fire-vessels lieutenant G. W. H. Fitzroy, and several of her crew were shot with musketry. This produced a defensive fire of musketry from the Darmouth, and La Syrene, bearing the flag of Rear-Admiral de Rigny; that was succeeded by a cannon shot at the Rear-Admiral from one of the Egyptian ships; which of course brought on a return, and thus, very shortly afterwards, the battle became general. The Asia, although placed alongside the ship of the Capitana Bey, was even nearer to that of Moharem Bey, the Commander of the Egyptian ships; and since his ship did not fire at the Asia, although the action was begun to windward, neither the Asia, fire at her. The latter indeed sent a message "that he would not fire at all," and therefore no hostility took place betwixt our ships for some time after the Asia had returned the fire of the Capitana Bey.

In the mean time, however, our excellent pilot, Mr. Peter Mitchell, who went to interpret to Moharem my desire to avoid bloodshed, was killed by his people in our boat alongside. Whether with or without his orders I know not; but his ship soon fired into the Asia, and was consequently effectually destroyed by the Asia's fire, sharing the same fate as his brother Admiral on the starboard side, and falling to leeward a mere wreck.—These ships out of the way, the Asia became exposed to a raking fire from vessels in the second and third line, which carried away her mizen-mast by the board, disabled some of her guns and killed and wounded several of her crew. This narration of the proceedings of the Asia, would probably be equally applicable to most of the other ships of the fleet. The manner in which the Genoa and Albion took their stations was beautiful; and the conduct of my brother Admirals, Count Heyden and the Chevalier de Rigny, throughout, was admirable and highly exemplary.

Captain Fellowes executed the part allotted to him perfectly, and with the able assistance of his little but brave detachment, saved the Syrene from being burnt by the fire vessels. And the Cambrian, Glasgow, and Talbot' following the fine examples of Captain Augon, of the Armide, who was opposed to the leading frigate of that line, effectually destroyed their opponents, and also silenced the batteries. This bloody and destructive battle continued, with unabated fury, for four houre, and the scene of wreck and devastation which presented itself at its termination, was such as has been seldom before witnessed. As each ship of our opponents became effectually disabled, such of her crew as could escape from her endeavoured to set her on fire, and it is wonderful how we avoided the effects of their successive and awful explosions.

It is impossible for me to say too much for the able and zealous assistance which I derived from Capt. Cursen, throughout this long and arduous contest, nor can I say more than it deserves for the conduct of Commander Baynes and the Officers and crew of the Asia, for the perfection with which the fire of their guns were directed, each vessel in turn, in which her broadside was directed, became a complete wreck. His Royal Highness will be aware that so complete a victory by a few, however perfect, against an excessive number, however individually inferior cannot beacquired but at a considerable sacrifice of life; accordingly I have to lament the life of Captain Bathurst, of the Genoa, whose example on this occasion is well worthy of the imitation of his survivors. Captain Bell, commanding the Royal Marines of the Asia. an excellent officer, was killed early in the action, in the steady performance of his duty; and I have to mourn the death of Mr. William Smith, the Master, admired for the zeal and ability with which he executed his duty, and beloved by all for his private qualities as a man. Mr. H. S. Dyer, my Secretary, having received a severe contusion from a splinet, I am deprived temporally of his valuable assistance in collecting and keeping up the general returns and communications of the squadrons, I shall therefore retain to my office Mr. E. J. T. White, his first Clerk, whom I have nominated to succeed the Purser of the Brisk. I feel much personal obligation to the Honourable Lieut. Col. Braddock, for his readiness, during the heat of the battle, in carrying my orders and messages to the different quarters after my Aides-de-Camp were disabled; but I will beg permission to refer his Royal Highness for further particulars of this sort to the details of the killed and wounded, a subject which it is painful for me to dwell upon, when I contemplate, as I do with extreme sorrow, the extent of our loss, I console myself, with the reflection that the measure which produced the battle was absolutely necessary for obtaining the results contemplated by the Treaty, and that it was brought on entirely by our opponents.

When I found that the boasted Ottoman word of honour was made a sacrifice to wanton, savage devastation, and that a base advantage was taken of our reliance upon Ibrahim's good faith, I own I felt a desire to punish the offenders. But it was my duty to refrain, and refrain I did; and I can assure his Royal Highness, that I would still have avoided this disastrous extremity, if other means had been open to me. The Asia, Genoa, and Albion, have each suffered so much, that it is my intention to send them to England so soon as they shall have received at Malta the necessary repairs for their voyage. The Talbot, being closely engaged with a double banked frigate, has also suffered considerably, as well as others of the smallest vessels; but I hope their defects are not more than can be made good at Malta. The loss of men in the Turko-Egyptian ships must have been immense, as his Royal Highness will see by the accompanying list, obtained from the Secretary of the Capitana Bey, which includes that of two out of the three ships to which the English division was opened. Captain Curzon having preferred continuing to assist me in the Asia, I have given the charge of my despatches to Commander Lord Viscount Idgeatre, who, besides having had a brilliant share in the action, is well competent to give his Royal Highness the Lord High Admiral any further particulars he may require.

I inclose, for his Royal Highness's further information, a letter from Capt. Hamilton, descriptive of the proceedings of Ibrahim Pacha, and the misery of the country which he has devastated, a protocol of the conference which I had with my colleagues, and the plan and order for entering the port, which I gave in consequence.

I have, &c.
(Signed) EDWARD CODRINGTON.
Vice-Admiral.

A Return of Officers and Men killed and wounded on board his Majesty's ships and vessels, under the command of Vice-Admiral Sir Edward Codrington, K. C. B., &c. &c. &c. in an action with the Turkish fleet, in Navarino harbour, 20th October 1827.
Total killed—75. Total wounded—197.

(Translation.)

A Return of the number of killed and wounded on board his Most Christian Majesty's ships at Navarin, the 20th October, 1827.
Officers—3 killed; 1 wounded severely; 2 wounded.
Total—45 killed, 73 severely wounded, 35 wounded.
(Signed) H. DE RIGNY,
Rear-Admiral, Commanding the Squadron.
On board the Syrene, at Navarino,
October 21st, 1827.

LONDON, NOVEMBER 10.

This glorious atchievment has not been performed without a tremendous loss of human life. The Turkish Admiral's ship, had 650 men killed, and the loss of the others in proportion. Our own loss too we regret to add, has been most severe.

Capt. Bathurst, who has nobly fallen in his countrys service on board the Genoa, was a most respectable, zealous, and gallant officer. He was promoted to the rank of Post Captain, on 24th Oct., 1799. He was actively employed during the war, and commanded the Fame of 74 guns, till the termination of it. For the last three years he has commanded the Genoa of 74 guns, the ship in which he has been slain, having, though in bad health, declined to leave her, on her being ordered to the Mediterranean.

NOVEMBER 13.

We have great satisfaction in informing our readers, that his Majesty, with a promptitude which shows his generous appreciation of the skill and bravery of his officers, has been graciously pleased to name Sir E. Codrington to be a Grand Cross of the Order of the Bath, and all the captains and commanders to be Knights of that Order.

We have reason to believe that the rumours of despatches from Constantinople since the battle, at least since the news of it could reach that city, are groundless. The despatches received yesterday were of the 20th or 21st at latest, and before that important event could be known there. The private letters from well informed persons state the feeling to be prevalent there among our countrymen and in the embassy, that vigorous measures will be necessary to bring the Turk to a sense of his duty, his situation, and, it may be added, his real interest.—*Times.*

BARBADOS, December 7 1827.

A gentleman, just arrived from Martinique, informs us, that the Earthquake on Friday morning last which was felt so sensibly here, was much more severe there; the shock was tremendous, and caused great panic in the town of Fort Royal, where he was at the time.—We understand that the walls of several houses were cracked by it, and that vessels about four miles from the land were sensibly affected by the motion. The shock felt on board is described as that of a vessel thumping on the shore. Two more shocks, we are also informed, altho slight, were felt on Sunday, at about one, and five o'clock in the afternoon.

DECEMBER 22.

LONDON, Oct. 31.

By the *Gazette* of last night, it appears that an order in Council has been issued, which modifies, to a very limited extent, the exclusion of the United States' merchantmen from the ports of the British colonies in the West Indies. After reciting the several acts of his present Majesty under which the above restraint upon the flag of North America has been imposed and justified, the power still recognised in His Majesty of dispensing, in particular cases, with the operation of such acts of Parliament, is resorted to by the order in Council, so far as to permit the *exportation* of fruit and salt, from the Bahama Islands only, in vessels of the United States.—No trade of any sort can be attempted under this order by American merchant ships with any other of the colonial possessions of Great Britain, but merely with the Bahamas; nor is it permitted to the foreigners in question to enter the ports of the Bahamas themselves, except in ballast, for the purpose of relieving the British inhabitants of that particular colony of the fruit which might otherwise perish on their hands, and at the same time of supplying the want of salt in the neighbouring markets of the Republic.

DECEMBER 15.

LONDON.
(From the *Times*, October 25.)

"We believe that we may at length announce the appointment of an Irish Chancellor. Protracted deliberations frequently create confusion in the understanding, and terminate in erroneous resolutions. To prove that this is not the case in the present instance, it is sufficient to state that the Vice-Chancellor, Sir Anthony Hart, is nominated to take the Irish seals. The appointment is that of an equity lawyer, and not of a politician, and, we trust, may be hailed as the signal of a new and better order of things.

"An accomplished equity lawyer,—a Judge who will not stain the judicial ermine by any party colour,—was all that was wanting, but was difficult to find. It will not, however, be denied that these requisites combine in the person now selected; and with these requisites the immediate addition of a peerage would confer no new claim to the veneration of the Irish nation."

Engagement between the French squadron blockading Algiers, and the Algerines.

The brig Faune which arrived at Toulon on the 10th Oct. brings the following account:

"On the 4th, at day break, M. Collet being seven miles distant at the north of Algiers with the Amphitrite, Galathèe, Faune, Cuogne, and Champencise, perceived, coming out of the Port of Algiers, eleven ships of war, one of which was a large frigate of 48 guns, four corvettes of 20 to 24 guns, 18 pounders, and six brigs; all these vessels made sail towards the east, keeping close to the coast, the wind blowing fresh; notwithstanding which M. Collet sailed down immediately on them, when they manœvered to fight under the batteries on the coast. About half past twelve at noon the engagement commenced, and twice the enemy gave way; at half past two they retreated under the batteries of their forts. and at night they entered the Port, when M. Collet lost sight of them. The Algerine frigate and two large corvettes have suffered most: the flag of a person of distinction was flying on board one of the ships."